Κυριακή Ε' Νηστειών: Λόγος εις το «Ιδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα και ο Υιός του ανθρώπου παραδοθήσεται εις χείρας αμαρτωλών» (Βασιλείου Επισκόπου Σελευκείας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 19 Απριλίου, 2013

Η Ευαγγελική περικοπή της Θείας Λειτουργίας.
Κατά Μάρκον Ευαγγέλιον Κεφ. ι', 32 – 45

Τω καιρώ εκείνω, παραλαβών Ο Ιησούς τους δώδεκα μαθητάς, ήρξατο αυτοίς λέγειν τα μέλλοντα αυτώ συμβαίνειν, ότι ιδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα και ο Υιός του ανθρώπου παραδοθήσεται τοις αρχιερεύσι και γραμματεύσι, και κατακρινούσιν Αυτόν θανάτω, και παραδώσουσιν Αυτόν τοις έθνεσι, και εμπαίξουσιν αυτώ και μαστιγώσουσιν αυτόν και εμπτύσουσιν αυτώ και αποκτενούσιν αυτόν, και τη τρίτη ημέρα αναστήσεται.
Και προσπορεύονται αυτώ Ιάκωβος και Ιωάννης υιοί Ζεβεδαίου λέγοντες, διδάσκαλε, θέλομεν ίνα ο εάν αιτήσωμεν ποιήσης ημίν. Ο δέ είπεν αυτοίς” τί θέλετε ποιήσαί με υμίν? Οι δέ είπον αυτώ, δός ημίν ίνα είς εκ δεξιών σου και είς εξ ευωνύμων σου καθίσωμεν εν τη δόξη σου. Ο δέ Ιησούς είπεν αυτοίς” ουκ οίδατε τί αιτείσθε. Δύνασθε πιείν το ποτήριον ο εγώ πίνω, και το βάπτισμα ο εγώ βαπτίζομαι βαπτισθήναι? Οι δέ είπον αυτώ, δυνάμεθα. Ο δέ Ιησούς είπεν αυτοίς, το μέν ποτήριον ο εγώ πίνω πίεσθε, και το βάπτισμα ο εγώ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε’ το δέ καθίσαι εκ δεξιών μου και εξ ευωνύμων ουκ έστιν εμόν δούναι, αλλ’ οις ητοίμασται. Και ακούσαντες οι δέκα ήρξαντο αγανακτείν περι Ιακώβου και Ιωάννου. Ο δέ Ιησούς προσκαλεσάμενος αυτούς λέγει αυτοίς” οίδατε ότι οι δοκούντες άρχειν των εθνών κατακυριεύουσιν αυτών και οι μεγάλοι αυτών κατεξουσιάζουσιν αυτών’ ουχ ούτω δέ έσται εν υμίν, αλλ’ ός εάν θέλη γενέσθαι μέγας εν υμίν, έσται υμών διάκονος’ και ός εάν θέλη υμών γενέσθαι πρώτος, έσται πάντων δούλος” και γάρ ο υιός του ανθρώπου ουκ ήλθε διακονηθήναι, αλλά διακονήσαι, και δούναι την ψυχήν αυτού λύτρον αντί πολλών.

Απόδοση:

Εκείνο τον καιρό, πήρε ο Ιησούς τους δώδεκα μαθητές του κι άρχισε να τους λέει τα όσα ήταν να του συμβούν. «Ακούστε», τους έλεγε• «τώρα που ανεβαίνουμε στα Ιεροσόλυμα, ο Υιός του Ανθρώπου θα παραδοθεί στους αρχιερείς και στους γραμματείς, οι οποίοι θα τον καταδικάσουν σε θάνατο και θα τον παραδώσουν στους εθνικούς. Θα τον περιγελάσουν, θα τον μαστιγώσουν, θα τον φτύσουν και θα τον θανατώσουν• και την τρίτη ημέρα θα αναστηθεί».
Πλησιάζουν τότε τον Ιησού ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, οι γιοι του Ζεβεδαίου, και του λένε: «Διδάσκαλε, θέλουμε να μας κάνεις τη χάρη που θα σου ζητήσουμε». «Τι θέλετε να κάνω για σας;» τους ρώτησε εκείνος. «Όταν θα εγκαταστήσεις την ένδοξη βασιλεία σου», του αποκρίθηκαν, «βάλε μας να καθίσουμε ο ένας στα δεξιά σου κι ο άλλος στα αριστερά σου». Ο Ιησούς τότε τους είπε: «Δεν ξέρετε τι ζητάτε. Μπορείτε να πιείτε το ποτήρι του πάθους που θα πιώ εγώ ή να βαφτιστείτε με το βάπτισμα με το οποίο θα βαφτιστώ εγώ;» «Μπορούμε», του λένε. Κι ο Ιησούς τους απάντησε: «Το ποτήρι που θα πιω εγώ θα το πιείτε, και με το βάπτισμα των παθημάτων μου θα βαφτιστείτε• το να καθίσετε όμως στα δεξιά μου και στα αριστερά μου δεν μπορώ να σας το δώσω εγώ, αλλά θα δοθεί σ’ αυτούς για τους οποίους έχει ετοιμαστεί».
Όταν τ’ άκουσαν αυτά οι υπόλοιποι δέκα μαθητές, άρχισαν ν’ αγανακτούν με τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη. Τους κάλεσε τότε ο Ιησούς και τους λέει: «Ξέρετε ότι αυτοί που θεωρούνται ηγέτες των εθνών ασκούν απόλυτη εξουσία πάνω τους, και οι άρχοντές τους τα καταδυναστεύουν. Σ’ εσάς όμως δεν πρέπει να συμβαίνει αυτό, αλλά όποιος θέλει να γίνει μεγάλος ανάμεσά σας πρέπει να γίνει υπηρέτης σας• και όποιος από σας θέλει να είναι πρώτος πρέπει να γίνει δούλος όλων. Γιατί και ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή του λύτρο για όλους».

(Επιμέλεια κειμένου: Νικολέτα Γεωργία Παπαρδάκη)

Ομιλία του Βασιλείου Επισκόπου Σελευκείας εις το «Ιδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα και ο Υιός του ανθρώπου παραδοθήσεται εις χείρας αμαρτωλών»

Αυξάνει την αγωνία της γλώσσης το ενδιαφέρον των ακροατών. Ο πόθος της συνάξεως της Εκκλησίας για θείαν διδασκαλία, μου αυξάνει τον φόβο εμπρός στο εγχείρημα της ομιλίας. Γι’ αυτό ο Δεσπότης, καταπραϋνοντας τον φόβο του λόγου, εβόησε: «Μακάριοι οι λέγοντες εις ώτα ακουόντων», αυτοί που ρίπτουν τον σπόρο της διδασκαλίας σε γόνιμο γη, και συσσωρεύουν δόγματα αγαθά στο αλώνι της ψυχής. Επειδή αξίζει να κοπιάση κανείς γι’ αυτήν, ελπίζοντας να δρέψη τους καρπούς του κηρύγματος.

Και οι μεν Ιουδαίοι και τις προφητείες απέφευγαν να ακούσουν, αλλά και οι νουθεσίες τούς ήσαν ανεπιθύμητες, όπως ευρίσκουμε γραμμένο στους Προφήτες.

Διότι λέγει «Κύριε, τίς επίστευσε τη ακοή ημών;». Γι’ αυτό ο Ιερεμίας, αναζητώντας εύλογον πρόφαση, προέβαλε την ηλικία: «Νεώτερος εγώ ειμί, και λαλείν ουκ επίσταμαι». Και ο Μωυσής, όταν εκλήθη στην ηγεμονία του λαού, αποφεύγει την τιμή κατηγορώντας τον εαυτό του: «ισχνόφωνος ειμί και βραδύγλωσσος». Η παραίτησις των αποστελλομένων ελέγχει τον απειθή χαρακτήρα των Ιουδαίων. Πάντοτε ήταν θεομάχον το γένος αυτό, και αντίπαλον στις θείες ευεργεσίες. Κάποτε θρηνούσαν για την αιγυπτιακήν δουλεία, και όταν απηλλάγησαν, ελοιδορούσαν αυτόν που τους απήλλαξε. Διέτρεχαν ως λεωφόρο την θάλασσα, με πόδια σκονισμένα οδοιπορούσαν στο πέλαγος, και απέδιδαν την ευεργεσία στον μόσχο. Ο ουρανός πάλιν απέστελλε τις νιφάδες του μάννα, κι αυτοί από κάτω εβλασφημούσαν φωνάζοντας «κατάξηρος γέγονεν η ψυχή ημών επί τω άρτω τω διακένω (το κούφιο δηλαδή)». Ακολουθούσε πέτρα που κατέκλυζε με χειμάρρους την έρημο, και ένα πλήγμα της ράβδου εκυοφόρησε πολλές πηγές υδάτων. Αλλά ούτε αυτό εκαθάρισε την αχάριστο γλώσσα τους, και παρά την απόλαυσιν αυτήν έλεγαν: «Επεί επάταξε πέτραν και ερρύησαν ύδατα και χείμαρροι κατεκλύσθησαν, μη και άρτον δύναται δούναι;» Όταν πάλιν αγνοούσαν τον δρόμο, συνοδοιπορούσε νεφέλη που έλυε την άγνοια και ημπόδιζε την φλόγωση των ακτίνων. Στύλος πυρός φωταγωγούσε την νύκτα, αλλά αυτοί, ατιμάζοντας εκείνον που τους ετιμούσε με τα θαύματα, έλεγαν: «θώμεν (να τοποθετήσωμε δηλαδή) αρχηγούς και επιστρέψωμεν εις Αίγυπτον». Σύννεφα από όρνιθες έφερνε ο αέρας, ετοιμάζοντάς τους συσσίτιο ωσάν σε ξένους οδοιπόρους. Σαράντα χρόνια τα ιμάτιά τους τριβόμενα παρέμεναν καινούρια, νικώντας τον χρόνο και την φύση, και μαζί με τα ιμάτια διετηρούντο καινούρια λόγω της ανάγκης και τα υποδήματα, για να αντέξουν στα σαράντα χρόνια πορείας. Όταν πολεμούσαν εσυμμαχούσε μαζί τους η τροχιά των στοιχείων της φύσεως, τότε που ο ήλιος, διδασκόμενος να επιβραδυνθή, επετάχυνε την νίκη αυξάνοντας την διάρκεια της ημέρας, για να τους αναδείξη νικητάς αυθημερόν. Επιμηκύνοντας τον δρόμο του, συνέστειλε της νίκης τον χρόνο, ίσως όμως και να ηύξησε την διάρκεια του χρόνου. Και αυτό για να μη λυπήση τους ήδη ταλαιπωρημένους με την αναβολήν της νίκης. Μετά τον ήλιον εσταμάτησε και το ρεύμα του Ιορδάνου, και ανεχαιτίσθη η ορμή του παραχωρώντας τους τόπο να βαδίσουν. Εστάθη ο φυσικός νόμος της ροής, αναμένοντας την διέλευσή τους. Οι βασιλείς ήκουσαν και εταράχθησαν, οι πόλεις αυτομάτως υπέκυπταν. Εκυκλώθη η Ιεριχώ και εξεδύθη τον κύκλο του τείχους, σαν να αποφεύγη τους κατοίκους της και να προστρέχη στους Ισραηλίτες. Ποία ήταν η ευχαριστία για όλα αυτά; «Θώμεν αρχηγούς και επιστρέψωμεν εις Αίγυπτον».

Αυτά όμως που επηκολούθησαν ήσαν φοβερότερα από τα προηγούμενα. Προσεκύνησαν το ξόανο των Μωαβιτών. Οι νικηταί να προσκυνούν τα είδωλα των νικημένων! Εχύθησαν αίματα προφητικά, κατέκαυσαν βιβλία μωσαϊκά, εμίσησαν θρησκείαν θεοφιλή, έστησαν αγάλματα δαιμονικά.

Αυτά όμως είναι αρχαία και παλαιά. Πώς άραγε συμπεριεφέρθησαν με την ενανθρώπιση του Σωτήρος; Ελυπήθη ο Χριστός τους ανθρώπους και ήλθε

προτείνοντας χείρα σωτηρίας στο γένος μας. Δεν άλλαξαν όμως τρόπους, να εντραπούν τα θαύματα, αλλά έτρεξε μέσα στο χρόνο η γνώμη των προγόνων και ηύρε τους κληρονόμους. Νιφάδες θαυμάτων, πέλαγος οι θεραπείες, αφθονία κάθε αγαθού. Αλλά ευεργετούμενοι πενθούσαν και εκήρυτταν με λόγια την απορία της ψυχής τους «τι ποιήσωμεν, ότι ο άνθρωπος ούτος πολλά σημεία ποιεί;». Έβλεπαν τα πάθη να διώκωνται και ετρώθησαν στην ψυχή με το πάθος του φθόνου. Την λύση της συμφοράς των άλλων, θεωρούσαν ιδική τους συμφορά. Παράλυτος ηγέρθη, τυφλός ανέβλεψε, νεκρός ανεκήρυξε του θανάτου την ήττα, και ο ιατρός εξισούτο με τους εγκληματίες. Ελευθερώνοντο από τα χέρια των δαιμόνων, και δεν εντρέποντο να αποκαλούν δαιμονισμένον αυτόν που τους ηλευθέρωσε από τους δαίμονες. Και πάλιν επέμεναν να θρηνούν: «Τι ποιήσωμεν, ότι ο άνθρωπος ούτος τοιαύτα σημεία ποιεί;». Αίσχος της ανθρωπίνης φύσεως απεδείχθη ο τρόπος των Ιουδαίων. Δεν υπέφεραν άλλο, το πάθος τούς οδήγησε στον φόνο. Τους εφαίνετο όμως άδοξος ο φόνος ο απλός. Μηχανεύονται τον Σταυρό, και έτσι, αναμιγνύοντας τα θαύματα με την επαίσχυντο παρανομία, προπαρεσκεύαζαν την θεραπεία του φθόνου τους. Αλλά δεν του διέφευγαν όλα αυτά του Χριστού, που εκουσίως ήρχετο προς το Πάθος, αφού από ενωρίς προφητικώς προκαλούσε τον θάνατο λέγοντας «Λύσατε τον ναόν τούτον, και εν τρισίν ημέραις εγερώ αυτόν». Δεν αγνοούσε το Πάθος αυτός που είπε «εξουσίαν έχω θείναι την ψυχήν μου. Και εξουσίαν έχω πάλιν λαβείν αυτήν».

Διότι το Πάθος ανήκε στην θείαν οικονομία. Και θα το ετολμούσαν μεν παρανόμως οι Ιουδαίοι, θα το είχε οικονομήσει όμως για την σωτηρία μας ο Θεός. Αλλά ο φιλόχριστος χορός των Αποστόλων αθυμούσε, ακούγοντας για το Πάθος, και ο λόγος επλήγωνε την ψυχή τους, κάμνοντάς τους να προγευθούν το Πάθος με το πένθος. Απαλύνοντας δε την υπερβολικήν λύπη των μαθητών ο Σωτήρ συνέπλεκε την μνήμη του Πάθους με την προαγγελία της Αναστάσεως. Αλλά και τους υπενθύμιζε επανειλημμένως το Πάθος, το ελάφρυνε με την συχνήν μελέτη της διηγήσεως, για να μην εκπλαγούν από την απότομο θέα και έτσι η ψυχή τους βυθισθή σε πολύ μεγαλύτερο πένθος. Γι’ αυτό και τώρα ο Σωτήρ, προαναγγέλλοντας το Πάθος, λέγει: «Ιδού, αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα, και ο Υιός του ανθρώπου παραδοθήσεται εις χείρας πρεσβυτέρων και γραμματέων, και αποκτενούσιν αυτόν… και τη τρίτη ημέρα αναστήσεται». Αποδεικνύει ότι και τον χρόνο γνωρίζει, και ότι εκουσίως έρχεται προς το πάθος. Θα ημπορούσα, λέγει, και να παραιτηθώ από το πάθος αλλάζοντας πορεία, και να αποφύγω την θανάτωσή μου απομακρυνόμενος από τον τόπο του φόνου. Αλλά ο καιρός απαιτεί τον Σταυρόν, η ανάγκη κυοφορεί το πάθος, η προθεσμία της παρουσίας μου αναζητεί αφορμήν για να λήξη. Γι’ αυτό προηγουμένως απέφευγα τον λιθοβολισμό, διότι ανέμενα τον Σταυρό. Γι’ αυτό και είχα εξαφανισθή όταν ηθέλησαν να με ρίψουν στον γκρεμό. Επειδή ήλθα για να θεραπεύσω τον θάνατο που προξένησε στον Αδάμ το ξύλο. Για να καρφωθώ σε ένα ξύλο, ανακόπτοντας έτσι την πορεία των κακών που προήλθαν από το ξύλο. Υπηρέται δε του πάθους μου είναι οι Φαρισαίοι και οι Γραμματείς και οι πρεσβύτεροι, οι επικεφαλής του Νόμου, αυτοί οι οποίοι, ενώ έχουν την τιμή να θεωρούνται διάδοχοι

του Μωυσέως, συμπράττουν με τον διάβολο. Οι μαθηταί του Νομοθέτου, υπασπισταί του παρανόμου. Σε σας όμως τους ιδικούς μου προλέγω το Πάθος και θεραπεύω την λύπη, προμηνύοντας την Ανάσταση: «Ιδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα, και ο Υιός του ανθρώπου παραδοθήσεται εις χείρας πρεσβυτέρων και γραμματέων και αποκτενούσιν αυτόν, και τη τρίτη ημέρα αναστήσεται». Εάν λυπήσθε για το Πάθος, ας σας θεραπεύση την λύπην η Ανάστασις. Εάν φρίττετε τον Σταυρό, ευφρανθήτε για την νίκη: «τη τρίτη ημέρα εγερθήσομαι». Πορεύομαι σε έτοιμη νίκη, σύντομα θα εγείρω το τρόπαιον, έχει ορισθή ο χρόνος της στεφανώσεως. Πορεύομαι στον θάνατο, για να τον υποχρεώσω να μην είναι η εξουσία του στους ανθρώπους αθάνατος. Και θα αναστηθώ από τον τάφον εγκαινιάζοντας την Ανάσταση. Θα διδάξω τον Άδη να περιμένη διάδοχό του την Ανάσταση. Με εμέ παύει ο θάνατος και φυτεύεται αθανασία. Μικρόν θα είναι το μεταίχμιο μεταξύ του θανάτου και της ζωής. Διότι δεν κατέρχομαι για να εξοφλήσω αμαρτίαν, αλλά για να την καταργήσω. Δεν άντεξε όμως στα λόγια αυτά η ψυχή των μαθητών, αλλά από την μνήμη του πάθους εκάμφθησαν, και τους εκυρίευσε όλους η σιωπή. Ο Πέτρος όμως εξεπλάγη ακούοντας αυτά, και μη υποφέροντας από πόθον το πάθος, έπιασε το χέρι του Κυρίου και είπε: «Ίλεώς σοι, Κύριε, ου μη έστω σοι τούτο». Η φωνή απεκάλυψε την πληγή της ψυχής. Τί λέγεις, ω Δέσποτα, πώς μελετάς Σταυρό και ομιλείς περί πάθους; Θα τολμήση να σου επιτεθή ο θάνατος, αφού δεν άντεξε ούτε την φωνή σου ο Άδης; Προηγουμένως εφώναξες νεκρόν τον υιόν της χήρας και ο θάνατος έφυγε, αδυνατώντας να τον οδηγήση ακόμη και μέχρι τον τάφο. Πώς λοιπόν θα δεχθή ο θάνατος αυτόν τον οποίο φοβείται; Άφησε αυτά τα λόγια, ω Δέσποτα. Ο Ηλίας υπερπήδησε τον θάνατον, ο Ενώχ μετετέθη διαφεύγοντας από τον Άδη, και πώς ο Χριστός θα υποκύψη στον θάνατο;

Αυτά έλεγε ο Πέτρος για το πάθος, τον απεστόμωσε όμως ο Χριστός επιτιμώντας τον με δριμύτητα: «Ύπαγε οπίσω μου, σατανά, σκάνδαλόν μου ει, ότι ου φρονείς τα του Θεού, αλλά τα των ανθρώπων». Τι λέγεις, Πέτρε, εμποδίζεις τον θάνατο; Δεν αποβλέπεις λοιπόν στην Ανάσταση; Εμποδίζεις τον Σταυρό; Πώς θα επιτευχθή η νίκη; Να μη γίνη το πάθος; Πώς θα έλθη η απάθεια; Να μη προσηλώσω το Σώμα μου στο ξύλο; Πώς λοιπόν θα σχισθή το χειρόγραφο των αμαρτημάτων που εγράφη με το ξύλο; Να μην ανεβώ στο ύψος; Πώς λοιπόν να θριαμβεύσω κατά του διαβόλου; Να αποφύγω την ταφή; Πώς λοιπόν θα καταργηθούν οι τάφοι; Να μη κατέλθω στους νεκρούς; Πώς λοιπόν θα δέσω τον Άδη; Πώς θα χαρίσω την λύση στους αλυσοδεμένους; Να αποφύγω τον Σταυρό; Πώς λοιπόν θα θεραπεύσω τα τραύματα του Αδάμ; Πώς αλλιώς θα θεραπευθή η παράβασις του πρωτοπλάστου; Χωρίς να το θέλης, Πέτρε, συνηγορείς με τον διάβολο. Να αποφύγω τον θάνατο; Πώς λοιπόν θα εκπληρωθούν οι προφητείες; Θα έχης την κατακραυγήν του Ησαϊου, ο οποίος θα σου φωνάξη ακόμη δυνατότερα: «Ως πρόβατον επί σφαγήν ήχθη, και ως αμνός εναντίον του κείροντος αυτόν άφωνος». Θα σου διηγηθή την ωφέλεια του πάθους λέγοντας: «Ου τω μώλωπι ημείς πάντες ιάθημεν». Θα σε επικρίνη και ο Ιερεμίας εικονίζοντας

το πάθος: «Ιδού ως αρνίον άκακον αγόμενον του θύεσθαι, ουχ έγνων». Από το άλλο μέρος θα σε καταγγείλη ο Δαυίδ εξυμνώντας με την κιθάρα του την ευωδία του πάθους: «Σμύρναν και στακτήν και κασσίαν από των ιματίων σου». Θα εύρης αντιμέτωπο τον Ζαχαρίαν, ο οποίος λέγει: «Και δίνονται προς με, προς ον εξεκέντησαν». Και άλλος θα σου ειπή: «Και δύσεται ο ήλιος μεσημβρίας». Και πάλι: «Ούτε ημέρα ούτε νυξ, και προς εσπέραν έσται φώς». Περίμενε λίγο, Πέτρε, και θα ιδής την πραγματοποίηση των λόγων αυτών. Τον ήλιο στο μέσον της ημέρας να αρπάζεται και νύκτα πρόωρος να απλώνεται στην κτίση. Τις πέτρες να χωρίζονται, τον Άδη να λαφυραγωγήται. Τον θάνατο να ακυρώνεται, τον διάβολο να εκπίπτη από την τυραννικήν εξουσία του, τον δήμο των νεκρών ελεύθερον. Αυτά όλα, Πέτρε, θέλεις να τα εμποδίσω; Θέλεις να τα συγκρατήσω; Να ματαιώσω την πραγματοποίησή τους; «Ύπαγε οπίσω μου, σατανά. Ότι ου φρονείς τα του Θεού αλλά τα των ανθρώπων» . Τι τραχύτητα έχουν τα λόγια αυτά, ω Δέσποτα; Τι φοβερά η επιτίμησις αυτή κατά του Πέτρου; Προ ολίγου ήκουσε από σε «Μακάριος ει, Σίμων Βαριωνά», και τώρα αποκαλείς τον Απόστολο σατανά; Προ ολίγου είπες: «Συ ει Πέτρος, και επί ταύτη τη πέτρα οικοδομήσω μου την Εκκλησίαν». Και τώρα τον αποκαλείς σκάνδαλο και όργανο του διαβόλου; Και ο μεν Ιούδας δεν επιτιμάται, αν και σε πωλεί και σε φονεύει. Κλείνει συμφωνία με τους Ιουδαίους εναντίον σου. Βλέπει να τιμάσαι με το μύρο και αγανακτεί και υπολογίζοντας με ακρίβεια το ποσόν που εζημιώθη φωνάζει: «Εις τι η απώλεια αύτη; Ηδύνατο τούτο πραθήναι πολλού (να πωληθή ακριβά δηλαδή)», και ελέγχει με αυτά τα λόγια την ανοχή σου. Και συ δεν ηγανάκτησες, δεν επετίμησες. Αντιθέτως, απεμάκρυνες τον θυμό εκφράζοντας τον οίκτο σου με τους λόγους: «Τι κόπους παρέχετε τη γυναικί; Καλόν έργον ειργάσατο εις εμέ. Βαλούσα γαρ αύτη το μύρον, εις το ενταφιάσαι με πεποίηκε». Σαν να λέγη δηλαδή προς τον Ιούδα: Μη με στερήσης με τις συκοφαντίες σου από τα εντάφια, εφ’ όσον μου στερείς και την ζωή. Αυτή η γυναίκα με προετοιμάζει με τα εντάφια για τον φόνο που προξένησες εσύ. Υπολόγισε το αντίτιμο του μύρου ως έξοδα για την ταφή. Αφού διαπραγματεύεσαι ήδη τον φόνο, υποχώρησε τουλάχιστον στο θέμα της ταφής.

Τον είδες να έρχεται εναντίον σου με στρατιώτες και όπλα και ξύλα, και δεν είπες «ύπαγε οπίσω μου, σατανά». Δεν τον επετίμησες με λόγια, δεν τον εφόβησες με έργα, αλλά και τον προέτρεψες προς το εγχείρημα. «Εταίρε (σύντροφε δηλαδή), εφ ω πάρει» (κάμε δηλαδή αυτό για το οποίον ήλθες). Ανάλαβε το έργο, μην αναβάλης την τόλμη. Επικύρωσε την πώληση με την πράξη. Και έτσι μεν συμπεριεφέρθης στον Ιούδα. Ενώ ο Πέτρος, που σε αγαπά, υβρίζεται, και επειδή σε λυπάται πληγώνεται; Από άγνοιαν έσφαλε, πώς με τα λόγια μαστιγώνεται; Ναι, λέγει ο Σωτήρ, ο φιλάνθρωπος. Όπου το τραύμα είναι ανίατον, εκεί το φάρμακον είναι άχρηστον. Όπου όμως υπάρχει ελπίς θεραπείας, εκεί η τομή είναι ίασις. Όπου αναγνωρίζω μαθητήν, και αν υβρίζω, παιδαγωγώ. Ενώ όπου ο τρόπος είναι ξένος προς εμέ, η νόσος ανίατος. Και του ενός μεν θεραπεύω την άγνοια, του δε άλλου προκαλώ την παραφροσύνη. Αλλά συ μεν, ω Πέτρε, με συμβουλεύεις να παραιτηθώ από το πάθος.

Εγώ όμως σε παροτρύνω να μιμηθής τον θάνατό μου, να δεχθής τον σταυρό, να υπομείνης το πάθος, να ποθήσεις τον κίνδυνο με ζήλο. Διότι «ει τις θέλει οπίσω μου ελθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού, και ακολουθείτω μοι». Το πάθος, οδός σωτηρίας. Και ο Σταυρός πρόξενος Βασιλείας. Με την κοινωνία των Παθών μου να δείξετε ότι είστε μαθηταί μου. Και έτσι, επειδή θα πάθετε για χάρη μου, θα βασιλεύσετε μαζί μου. Αυτώ η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας. Αμήν.»

(4ος - 5ος αιών. Migne P.G. τ. 85, στ. 337 - Από το βιβλίο "Πατερικόν Κυριακοδρόμιον", σελίς 555 και εξής. Επιμέλεια κειμένου: Δημήτρης Δημουλάς)

(Πηγή ηλ. κειμένου: orp.gr)